

Αγαπημένοι και αγαπημένες,

Δε χρειάζεται να ειπωθεί πόσο διαφορετική θα είναι η φετινή χρονιά. Όλοι το γνωρίζουμε και ο καθένας από εμάς μπορεί να ερμηνεύσει (ή το έχει ήδη κάνει) το «διαφορετική» προσθέτοντας όποια λέξη, φράση ή πρόταση επιθυμεί. Εγώ, λέω, να προσθέσω, λοιπόν, μια φράση. Μια φράση, όχι σαν απόφθεγμα, αλλά μια φράση που αποτελεί τον τίτλο μιας ταινίας: *«Η ζωή είναι ωραία (La vita è bella)».*

Όσοι την έχουν δει θα γνωρίζουν πως πρόκειται για μια ταινία στην οποία ο πρωταγωνιστής όταν τον οδηγήσουν κατά τη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου σε ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης θα κρύψει τον μικρό γιο του από τους Ναζί και θα προσπαθήσει να παρουσιάσει όλη την αποτρόπαια κατάσταση στο στρατόπεδο σαν ένα παιχνίδι: ένα παιχνίδι στο οποίο όποιος μαζέψει χίλιους πόντους θα κερδίσει ένα τανκ. Έτσι, ο Guido –ο πρωταγωνιστής– θέτει τους κανόνες του παιχνιδιού στον γιο του Giosuè: θα χάνει πόντους αν κλάψει, αν παραπονεθεί, αν ζητήσει να δει τη μαμά του· θα έχει να ανταγωνιστεί τους φύλακες –και για αυτό πρέπει να κρύβεται από αυτούς– γιατί, όπως τονίζει ο πατέρας του, θέλουν και αυτοί να κερδίσουν το τανκ και θα κάνουν τα πάντα για να εξοντώσουν τα παιδιά που συμμετέχουν στο παιχνίδι. Και παρακολουθούμε καρέ καρέ με πόσο κουράγιο, με πόση επινοητικότητα, με πόση αγάπη «τυλίγει» τον γιο του ο πρωταγωνιστής ενώ ο ίδιος ζει τη φρίκη της ζωής του στρατοπέδου!

Ο Guido μέσα στην κόλαση του στρατοπέδου μεταμορφώνει τη ζωή του γιου του –για να την προστατέψει– μέσα από τη φαντασία και το παιχνίδι. Ίσως αυτό να (πρέπει;) κάνουμε και εμείς. Ίσως σε κάθε «διαφορετική» περίοδο της ζωής μας να χρειάζεται να παίξουμε τα πιο δυνατά μας χαρτιά: τη φαντασία και το παιχνίδι. Όχι, μόνο για τα παιδιά μας, για τους ανθρώπους που αγαπάμε. Πρωτίστως για εμάς. Αν κλείσουμε (κυριολεκτικά ή μεταφορικά) τα μάτια μας και αλλάξουμε με λίγη φαντασία το «σενάριο» της ζωής, τότε θα αλλάξουμε και εμείς. Όχι, δε μιλώ, να θάψουμε το κεφάλι κάτω από τη γη σαν τη στρουθοκάμηλο αποστρέφοντας τα βλέμματα από την πραγματικότητα. Αυτό που θέλω να πω είναι πως η ανθρωπότητα έχει περάσει και χειρότερα. Πως πάντα υπάρχει μια πυγολαμπίδα κρυμμένη στο μανίκι μας, έτοιμη να φωτίσει μια άλλη πλευρά της πραγματικότητας. Και ίσως το μικρό αυτό φωτάκι της να γίνει οδηγός μας στο «σκοτάδι» της εποχής μας (και η λέξη αυτή μας παραπέμπει στη λύση του αινίγματος –με τα οποία ήταν παθιασμένος ο γιατρός Λέσιγκ στην ταινία– «το σκοτάδι» που «όσο μεγαλώνει, τόσο λιγότερο το βλέπουμε»).

Καλή καλή,

και (κόντρα στους καιρούς) *παιχνιδιάρικη*

με πολλή πολλή δύναμη

σχολική χρονιά

Με πολλή αγάπη και... φαντασία

Δρ. Άννα Αφεντουλίδου

ΣΕΕ Αειφορίας ΑΜΘ

1. Σαν σήμερα 13 Σεπτεμβρίου 1908 γεννιέται ο Κάρολος Κουν ο οποίος θα πει ότι «*Η αφετηρία και η βάση του θεάτρου, όπως και κάθε μορφής τέχνης, είναι η **ποίηση** και η **μαγεία**. Αν λείψουν αυτά, δεν υπάρχει θέατρο*»... αν λείψουν αυτά (αν δεν τα προσθέσουμε εμείς σαν αλάτι στο φαγητό), δεν υπάρχει ζωή...
2. «La vita è bella» (1997), σκηνοθεσία Roberto Benigni, σενάριο Roberto Benigni και Vincenzo Cerami.